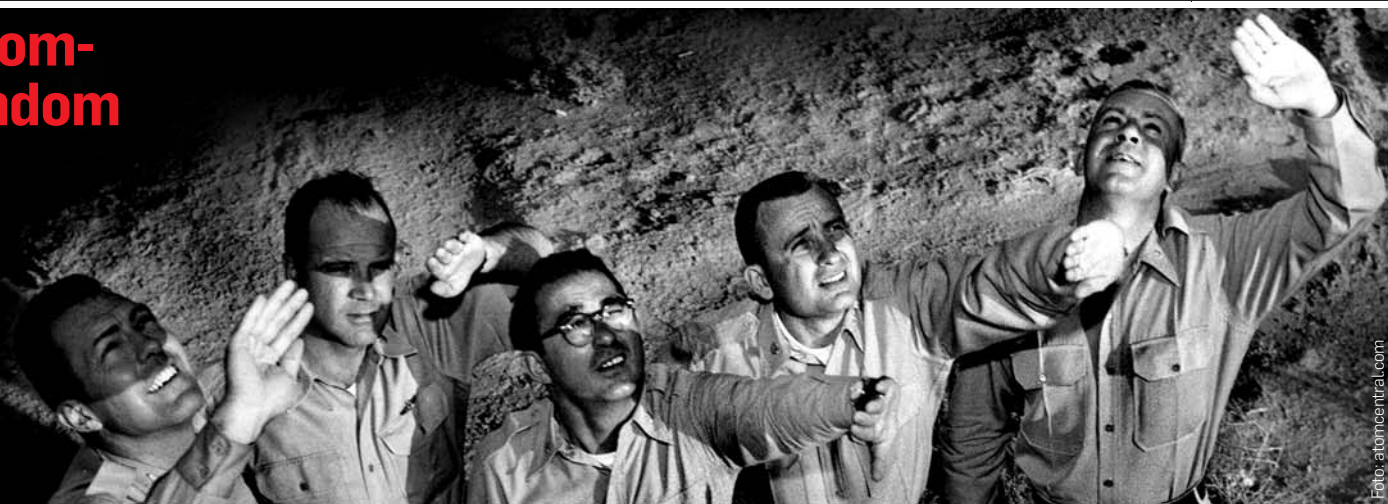

PS

Billeder fra atom-bombens barndom

USA har frigivet sensationelle fotografier fra de første prøvesprængninger
Side 4

“Pia Kjærsgaard! Hun er altid efter indvandrere. Har du aldrig sagt til hende: Slap lige lidt af

Nede i en ghettokælder sidder statsminister Lars Løkke Rasmussen med nogle drenge, der har straffeattesterne fulde af pletter. Han taler om at få dem i arbejde – og arrangerer et møde med nogle erhvervsfolk. De unge mener, han er cool, og vil gerne have besøg igen. Men synes også, at han snakker uden om.

Den pansrede kongebå BMW glider lydløst ud ad motorvejen mod Askerød ved Hundige syd for København. Statsminister Lars Løkke Rasmussen (V) har lige tændt et skod og slukket det igen, før han træde ind i bilen. Han har også nok at se til. Elenlige meningsmålinger, konstante møder med Willy Søvndal og en amerikansk ambassadør, der mener, at Løkkes resultater ved klimatopmødet sidste år var så skuffende, at han næppe kommer igen på den store scene.

Der kunne også godt være mere modvind forude. Da han åbnede Folketinget, talte han om 29 ghettokælder i danmarks-kortet. Askerød var et af dem. Det blev de rasende over i Askerød. Hvad ved han om mødre, der lider, fædre, der slår, og krigstraumer, der piner? Hvad ved han om et område, hvor de unge har løftet sig, hvor kriminaliteten falder, og hvor brandbiler og politifolk opererer uden problemer?

»Her er ro. Det har der været i et år. Alligevel bliver de ved med at fastholde, at der er balladen,

som den 43 år gamle Janne Jønck, der arbejder med de unge, udtrykte det, da Politiken efter åbningstalen var i Askerød. Nogle af de unge var langt mere vrede.

»Fuck dig, råbte Ferhat, da socialminister Benedikte Kiær (K) i fjernsynet fremlagde ghettoplanen, og da integrationsminister Birthe Rønn Hornbech (V) tog ordet, fnyste han.

»De har aldrig været i en ghetto. De ved ikke en skid. Man skal være 40 dage et sted, før man kan snakke om et sted. Deres regler knepper vores«.

Men nu kører ministerbilen ind i Askerød. Ud i byggepladsmudderet træder Lars Løkke. Bagefter kommer livvagterne. Vantroen står på stilke i drengenes øjne. Nogle vidste noget. De fleste gjorde ikke. Er det? Hvad fanden? Er han kørt galt? Så går han hen mod dem og hilser på alle, mens drengene synker forbløffelsen. Så griber de øjeblikket.

»Hej Lars«. »Denne her vej, Lars«. »Pas på du ikke falder, Lars«.

»Du er lige så lille som mig, Lars«, smiler Ali, og Lars tager den fremstrakte fornærmelse i den ånd, den er fremsat. Muligvis er den store scene for skrå til lille Lars fra Græsted, men i selskab med omkring 40 unge, hvoraf nogle har straffeattester med flere pletter end en middelhøj giraf, er der så megen mellemmeneskelig kemi, at man skal tilbage til Anker for at finde en statsminister, der er lige så mentalt dus med omgivelserne, fra det sekund han træder ind i dem. Her er tilroget, dunkelt, ydmygt og afskallet.

»Det med rygeforbudet har vi måttet opgive«, siger Janne halvt smilende, halvt beklagende. Løkke beklager det ikke. Forlanger bare fotostop af og til.

Lars Løkke står til at tabe et valg. De unge har rigtige problemer. Ferhats forældre kom som analfabeter og blev aldrig danske statsborgere med den konsekvens, at Ferhat heller ikke blev det. Han er kurder fra Tyrkiet og risikerer at komme i tyrkisk militærtjeneste. Han er sikker på, at de vil sætte ham til at bekæmpe sine egne.

»Jeg er vokset op i Askerød, har gået i dansk skole, taler sproget, og så skal jeg til

GHETTOMØDE. Lars Løkke Rasmussen på besøg i Askerød, en af de bebyggelser, han har sat på ghettolisten. I Askerød synes de, det er urimeligt. De mener, at han og hans regering skader dem. Under besøget taler de blandt andet om, at det er umuligt at leve uden at snyde med SU'en. »Bare lige for, at vi ikke taler forbi hinanden. Det er ikke os inde på Christiansborg, der har siddet og besluttet, at I skulle begå kriminalitet«, lyder det så fra Lars Løkke. Foto: Martin Lehmann

Tyrkiet og slås mod mine egne.

Hvad gør man ved sådan en historie? Lars Løkke lytter. Der er også meget at lytte til.

For nylig var der en psykopat med forbindelse til Askerød, der kidnappede en anden, som psykopaten vist nok lod slippe. Hvorefter psykopaten kørte ind i Askerød og tilbød to af de tilstedeværende en tur i sin nye bil. Så kom politiet og begyndte at skyde med skarpt. Ferhat forklarer.

»Ham, der har taget de to drenge op, er lidt psykotisk. Han tager stoffer, og politiet vælger at skyde til skud ind gennem ruden, og så bliver de anholdt. De bliver sat fri, men får de krisehjælp? Efter skudepisoden kommer politiet og ransager lejligheden. De finder en lille joint. Det er også i orden. Men så kommer der en Køge specialenhed. Så åbner vi vinduet, og de smider jakkerne ind. Det synes jeg er forkert opførsel ... Det kan ikke være rigtigt, at de skal komme og genere os. Vi er normale mennesker. Vi er ikke mafia«.

Løkke forsøger at få hold på historien. »Helt ærligt. Hvorfor hænger I ud med ham psykopaten?«.

»Han siger, han har købt bilen. I vores relation siger man til lykke, når du har fået ny bil«.

Løkke siger ikke noget.

Alis historie

Ali er stærk og tæt. Det var ham, der sagde til Løkke, at de var lige små. Nu sidder de ved siden af hinanden. Ali fortæller. Han har en gæld på halvanden million til det offentlige. Knæk, hærværk og andre ting. Mange andre ting.

»Han arbejder med børn, men hvis du kigger på hans register, så tør folk slet ikke snakke med ham«, siger en af de andre.

»Godt, jeg ikke har set registret«.

Ali hænger på den gæld resten af livet, men er det samfundets skyld?

»Helt ærligt. Hvad lavede du, da du var otte år«, spørger Løkke.

»Da jeg var syv år, var jeg soldat for Saddam Hussein. De mente, jeg skulle i hans livgarde. Min mor syntes, det var en dårlig idé, og så stak hun af fra Irak«.

»Yes, yes, yes«, siger Løkke. Det forstår han godt.

»Hvor gammel var du, da du kom her?«.

»Syv år«.

»Hvad skete der så?«.

»Så kom jeg til Danmark, og min far stak min mor ned, for han ville have alle hendes penge. Jeg blev kidnappet af min far. I to år. Ingen i Danmark vidste, hvor jeg boede. Jeg gik på arabisk skole. Så min mor syntes, at hun ville snakke med mig, så hun fandt frem til min far. Da jeg så min mor, flænsede jeg fuldstændig. Og jeg krammede min mor, og min far, han gik sin vej, og nu bor jeg sammen med min mor«.

»Så du flyttede herud, da du var 11 år?«.

»Så kom jeg i skole herude«.

»Hvordan gik det?«.

»Det gik rigtig godt. Jeg havde rigtig mange skolelærere, der gjorde meget, for at jeg skulle blive en del af Danmark. Da jeg var 14 år, gik jeg ud af skolen, og så fandt jeg sammen med nogen, også danskere, som sagde til mig: Vi skal ud og se på noget kokain«.

»Ja«.

»Og nogle biler, og det syntes jeg, der var nogle penge i, og så gik det dårligt«.

»Ja. Så fik du masser af penge og for meget gang i den?«.

»For meget gang i den«.

»På nogle områder gider statsministeren ikke høre mere vrøvl.«

»Bare lige for at vi ikke taler forbi hinanden. Det er ikke os inde på Christiansborg, der har siddet og besluttet, at I skulle begå kriminalitet«, siger Lars Løkke, da de taler om, at der er umuligt at leve uden at snyde med SU'en.

»Det er ikke vores skyld, at Danmark har sat os ind i en bebyggelse, hvor der er pakket med indvandrere«, lyder det.

»Nej, men prøv lige at høre, kammerat. Det er sådan set også det, jeg gerne vil lave om«.

Omid: »Hvad vil det sige at være integreret?«.

»Hvad det vil sige at være integreret?«.

»Er det at skifte kultur?«.

»Nej, det mener jeg ikke. Der er i hvert fald ting, det betyder med sikkerhed. Det betyder, at man kan tale vores sprog. Det betyder, at man tager ansvar for sig selv. At man søger for at få arbejde og uddannelse og klarer sig selv. Derfor er der også danskere, der mangler at blive integreret. Det betyder, at man respekterer nogle helt grundlæggende værdier om, at vi er tolerante over for hinanden. At vi respekterer kønnenes ligestilling. At vi respekterer demokrati og retsvæsen. Det er sådan noget, det betyder«.

Kunstnerkollektivet

For bare seks uger siden havde ingen af drengene over 18 år arbejde. Så blev der sat gang i et bokseprojekt i Askerød. Det hedder comeback. Det handler ikke kun om at gøre comeback i ringen, når man er slået ned. Det handler om noget større. Om at gøre comeback i livet. Så to dage om ugen sidder drengene og læser om at komme igen i deres eget liv. De elsker det. Gennem projektet har flere fået lærepladser. Ferhat har ikke bare fået læreplads, men kan gå ud i verden og råbe: »Jeg har arbejdet!«.

Intet kan være større. Men det er stadig et spinkelt fundament, og Janne synes, at kommunen spiller mange af sine penge.

»Greve Kommune har modtaget 9,7 millioner til præcis de drenge, du kan se her. Det er kraftede mange penge. De har bare glemt at spørge de her drenge, hvad pengene skal bruges til. Der er kommet et bokseprojekt, som er rigtig godt. Det næste er et kunstnerkollektiv«.

Løkke: »Kunstnerkollektiv????????!!!!!! He, he, he«.

Janne: »Kunstnerkollektiv! Hvordan synes du, det lyder? Synes du, det passer til den målgruppe, du sidder med her?«.

Løkke: »Det var ikke lige den første tanke, jeg ...«.

Janne: »Nej. Hvis jeg kunne få nogle af de satspuljemidler, så kunne jeg have åbent hver dag. Jeg er ikke kommunalan-

“Folk gider ikke engang kigge. De tror, du er en perker ligesom os Ferhat om Lars Løkke Rasmussen, i Hundige-centeret

sat. Det her er boligforeningen. Og vi har fået 100.000 af Salling-fonden. Der er ingen udgifter forbundet med det andet end lønningerne. Jeg søger Greve Kommune om to en halv medarbejder, så jeg kan holde åbent alle fire dage. Jeg får en halv. I stedet for at kunne holde åbent alle ugens syv dage og fire aftener kan jeg holde åbent tre dage og to aftener. Og når det bliver sommer, så står der 40 unge herude, og det irriterer alle mennesker«.

Polakkerne er problemet

Metabudskabet fra Askerød er klart: Vi har været kriminelle. Vi har knækket biler. Vi har knækket forretninger. Nogle af os har voldsdomme. Nogle af os har endda været involveret i skudepisoder. Men vi blev ældre og klogere. Vi har ikke været kriminelle det seneste år, men når der står 2670 Askerød på vores stamtafle, Ali på fødselsattesten og to domme på straffeattesten, har vi ikke en chance alligevel. De unge taler om, at der skal startes projekter, så de unge kan opdrage de små brodere til ikke at blive som dem selv.

»Fint nok. Men vi kan ikke leve af at være i klub med hinanden«, siger Løkke.

Nuffa på 15 år synes, der er et problem. Dansere vil have mange penge og arbejder ikke særlig meget. Polakker skal kun have 42 kroner i timen og arbejder døgn rundt. Klart, at arbejdsgiverne smider danskerne ud og tager polakkerne.

»Sådan er det nu til dags«, siger Nuffa.

»Og så stjæler de med arme og ben«, siger en anden.

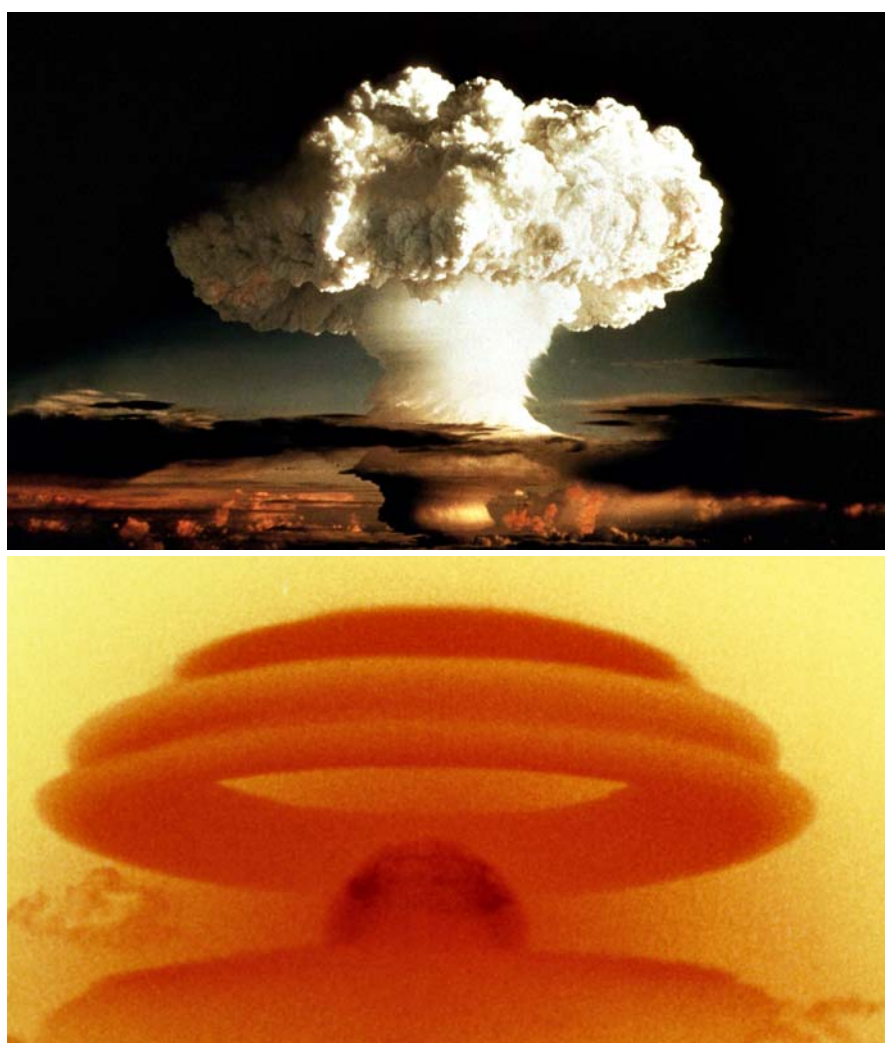
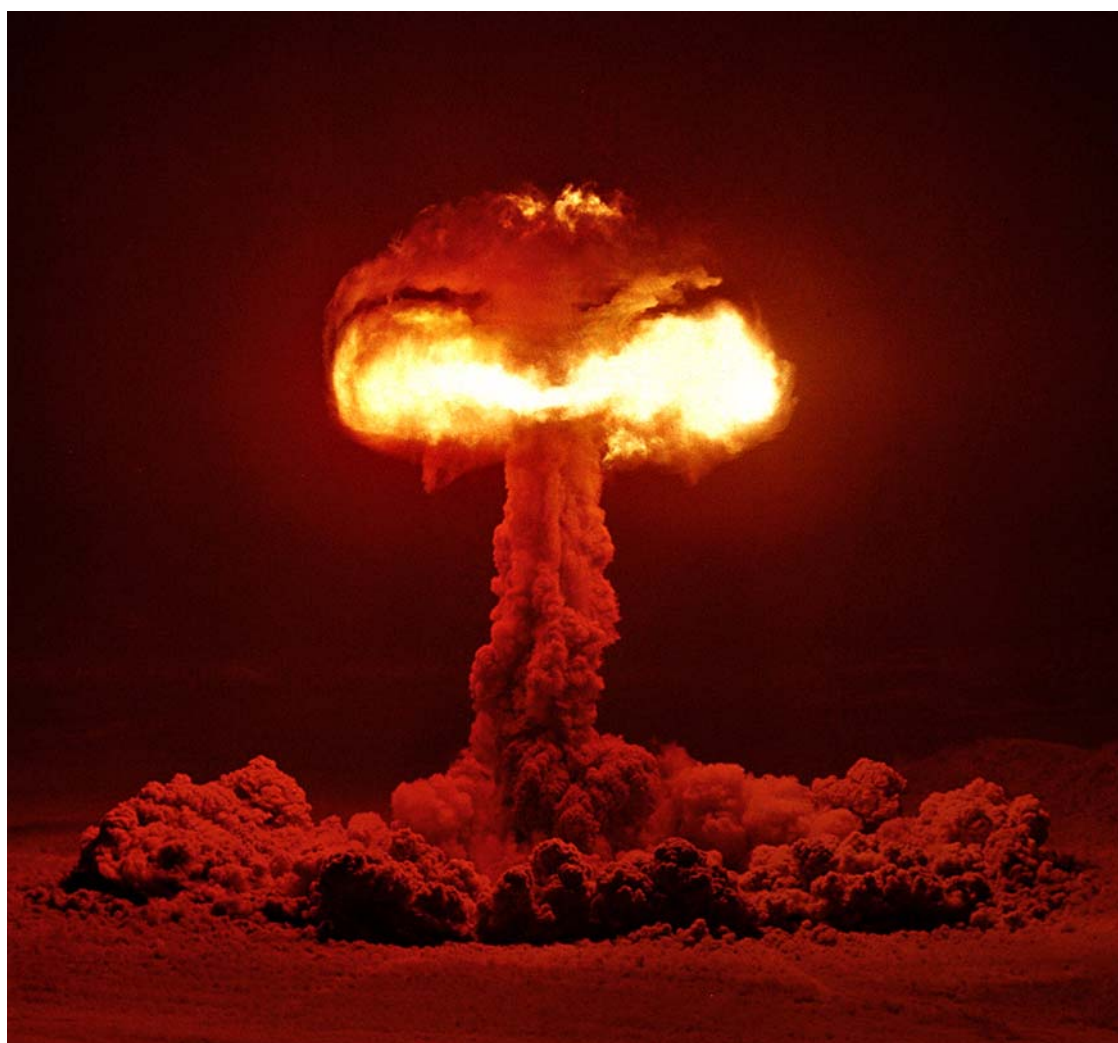
Lars Løkke: »Vi skal lige huske det der med tolerance over for folk med anden etnisk baggrund«. Lidt efter siger han:

»Altså hvis I er fem-seks stykker, så gider jeg godt finde fem-seks erhvervsfolk lige efter nytår«.

Hujen og klapsalver. Lars Løkke beder sin ministersekretær om at få fat i direktøren for Dansk Erhverv. Lidt senere er aftalen i stand. De skal mødes med en række erhvervsfolk på Marienborg 4. januar.

Samtale fremmer forståelsen. Som eftermiddagen går, får den slidte kliche nyt

Fortsættes side 5

PSYKEDELISK. Mange af billederne af atomsprængningerne blev taget med særlige filtre og specialudviklede film for overhovedet at fange andet end hvidt lys. Det gav nogle anderledes farver og mønstre som nederst th. på billedet af Operation Dominic over Kirimati-atollen i Stillehavet i 1952, der er optaget på en særlig XR-film. De to andre er Plumbob Hood, hvor 74 kiloton atombombe blev testet i Nevada 5. juli 1957 (tv.), og skyen af den første hydrogenbombe, 'Ivy Mike', på Enewetak-atollen i 1952. Foto: atomcentral.com

PS BLÅ BOG PETER KURAN

Amerikansk dokumentarist og visual effects-producer.

Peter Kuran grundlagde i 1982 firmaet Visual Concept Entertainment (VCE), der laver special effects til film. Han har blandt andet leveret effekter til film som Star Wars-filmen 'Imperiet slår igen' (1980), 'RoboCop' (1987), 'Toys' (1992) og 'Men in Black' (1997).

Kuran har lavet flere dokumentarfilm om atomvåben, blandt andet 'Trinity and Beyond. The Atomic Bomb Movie' (1995) og 'Atomic Journeys. Welcome to Ground Zero' (1999).

Han modtog i 2002 en Academy Award for opfindelsen af en restaureringsteknik til genopretning af farver på film.

I 2007 udgav Kuran sin første bog 'How to Photograph an Atomic Bomb' med billeder af atomprøvsprængninger.

Research: Politikens Bibliotek

tykke blyplader for at beskytte filmen mod gammastråling. De mest avancerede kameraer kunne optage 15 millioner billeder i sekundet. Filmfolkene eksperimenterede i øvrigt også med tredimensionel optageteknik.

PS FAKTA ATOMPRØVESPRÆNGNINGER

Den første atomprøvsprængning fandt sted 16. juli 1945 i Alamogordo-ørkenen i New Mexico, USA. Fire år senere sprængte Sovjetunionen sin første bombe. Også Storbritannien, Frankrig og Kina har foretaget flere prøvsprængninger af kernevåben, og der er i alt foretaget 2.054 prøvsprængninger siden 1945.

Atomprøvsprængninger er oftest foretaget i atmosfæren (cirka 25 pct.) eller under jorden (cirka 75 pct.). Alle sprængninger i 1980'erne og 1990'erne var underjordiske sprængninger.

Enkelt prøvsprængninger er foretaget under vand.

Efter flere år uden prøvsprængninger genoptog Frankrig sit prøveprogram i efteråret 1995 og foretog fra september 1995 til januar 1996 seks underjordiske prøvsprængninger på en atol i Stillehavet. Kina gennemførte sin seneste prøvsprængning 29. juli 1996. 10. september 1996 vedtog FN's Generalforsamling et totalt forbud mod atomprøvsprængninger. Siden denne dato har Indien, Pakistan og Nordkorea foretaget hver to atomprøvsprængninger.

Research: Politikens Bibliotek

Det amerikanske firma EG&G var hovedkraften bag udviklingen af den nye kamerateknik. En af firmaets grundlæggere var Harold Edgerton, der senere blev berømt for sine billeder af mælkedråber, der splintres i mange mindre dråber. In-

geniørerne hos EG&G udviklede en særlig film med tre forskellige lag, der hver havde en bestemt følsomhed. Denne såkaldte XR-film gjorde det muligt at fotografere eksplosionerne med et enkelt højhastighedskamera til trods for vældige variationer i lysets intensitet.

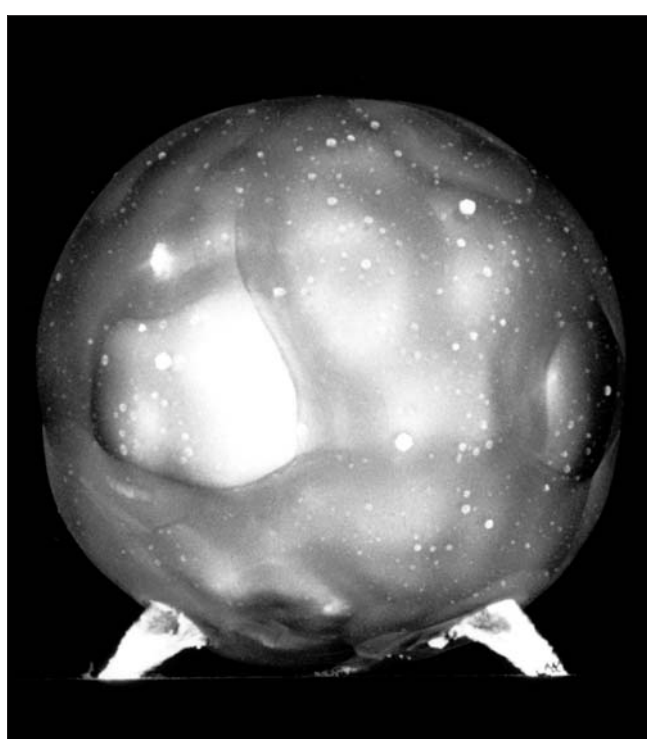
XR-filmen gjorde det muligt for fotografene at indfange bombens kraft i skinnende orange, gule og røde farvetoner. Resultatet blev billeder med en »psykedelisk virkning«, siger Peter Kuran. Den amerikanske rumfartsorganisation NASA brugte senere denne teknologi til at fotografere sine månemissioner.

Ingeniørerne var også i stand til at indfange de første mikrosekunder af atomare eksplosioner. Det skete ved hjælp af Rapatronic-kameraet, der var specielt udviklet til dette formål. Eftersom en mekanisk lukkemekanisme ville have været alt for langsom, havde apparatet en elektronisk 'lysventil' fremstillet af specialglas, som kunne gøres gennemsnitlig ved hjælp af en elektrisk impuls.

Ingeniørerne placerede op til 16 af disse kameraer nær eksplosionsstedet og blev dermed i stand til at indfange de allerførste trin i eksplosionen. De bobleagtige atomsprængninger med de bølgende former af varme og stråling på op til 10 millioner grader ligner sære amøber.

De fleste af billederne er stadig under lås og slå. Kun militærets forskere har lov til at analysere dem med det formål at forbedre de nuværende bomber. Den amerikanske regering er stadig tøvende over for at frigive billederne og filmene helt. Men ifølge Kuran er det helt afgørende, at materialet bliver gennemgået og digitaliseret, inden det bliver til støv.

Peter Kuran har allerede fået fem dokumentarfilm ud af materialet. De distribueres via hans hjemmeside. En sjettede film – om neutronbomben – er på vej.

AMØBE. Nogle af atomsprængningerne kom næsten til at ligne levende organismer, når de blev fotograferet med Rapatronic-kameraet, der som her kunne levere billeder af den første 1/10.000.000 sekund af eksplosionen. Foto: atomcentral.com

»Mit mål er at præsentere et så vidt muligt realistisk billede af bombernes ødelæggende kraft, men jeg er også fascineret af modsætningen mellem deres destruktivitet og deres skønhed«, siger han. Han håber, at hans arbejde vil tjene som en advarsel mod atomtest. Men undervejs har han også lært noget:

»Personligt frygter jeg ikke atomvåben så meget, som jeg gjorde tidligere. Jeg ved, at hvis nogen sprængte en brintbombe 30 kilometer væk, ville jeg formentlig overleve det.«

ps@pol.dk

Oversættelse: Peter Mollerup

Peter Kurans atomdokumentarfilm findes på www.atomcentral.com

Pia Kjærsgaard ...

Forsat fra forsiden

liv. Det ændrer bare ikke ved, at ham den flinke fyr i slips og skjortearmer, som man kan ryge en smøg med, står i spidsen for en regering, der går i stræk-march efter tambourmajoren fra Dansk Folkeparti.

Ferhat: »Pia Kjærsgaard! Hun er altid efter indvandrere. Har du aldrig sagt til hende: Slap lige lidt af?«

Løkke griner. Han gør, hvad han kan, for at forsvare Pia Kjærsgaard. Han garanterer blandt andet, at hun ikke er psykopat.

»Nu sidder I og skyder efter Pia Kjærsgaard, men jeg bliver nødt til at sige, at når vi har stillet krav, er det også, for at I skal blive accepteret. Det kan godt være, det lyder bagvendt, og at I ikke kan forstå det, men det er det ... Op gennem 90'erne skete der det, at den danske befolkning var ved at tabe deres tolerance. Hver gang, man så sådan en som dig, tænkte man ...«.

»Så for satan!«.

»Ja, på nas og ballade. Nu siger jeg det meget, meget firkantet. Det, vi har forsøgt at gøre de sidste ti år, er at få lidt styr på det. Vi er nødt til ikke at have for mange familiesammenføringer ... Det er da også for at skabe den holdning i samfundet, at når man møder sådan en som dig, så tænker man ikke: Ham dér laver nok ballade. Men at man som udgangspunkt tænker: Ham dér er okay. Når vi stiller krav, er det også for at skabe grobund for, at danskerne ser på jer som mennesker og ikke ...«.

»Som dyr.«.

»Ja, præcis. Det er jo det, det handler om ...«.

I seng med Pia Kjærsgaard

I Hundigecenteret går Løkke midt i flokken. Han falder så godt til, at der ikke er særlig mange, der opdager ham.

»Folk gider ikke engang kigge. De tror, du er en perker ligesom os«, siger Ferhat, og Løkke griner betydeligt mere, end når han er i fjernsynet med Villy Sovndal. På en café giver han cafelatte og varm kakao.

»Hvad synes du om os?«.

Løkke tænker lidt: »Jeg kan godt lide, at I er engagerede. Jeg kan godt lide, at I er på vej ud af det der snavs. Jeg synes sådan set også, at når vi snakker om de helt unge, så er vi ikke ret uenige om, hvad der skal gøres.«

Egentlig vil han rose mere, men man skal være hurtig for at få taletid.

Ferhat: »Du ser ikke Anders Fogh Rasmussen?«.

»Jo, en gang imellem.«.

»Han har det godt i Bruxelles?«.

»Det tror jeg bestemte, han har. Han ligner en, der har det godt. Jo, Jo. Helt sikkert.«.

»God løn, hygger sig, tager et par streger?«.

»Ha, ha, ha. Nej, det tror jeg ikke. Det ved jeg ikke noget om. Det kan jeg ikke forestille mig. Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.«.

»Nå, men i hvert fald. Det var godt at se dig i Askerød.«.

»Jeg er også glad for, at jeg måtte komme.«.

Ferhat: »Vi er rigtig glade for, at du har taget initiativ til at komme over til os. Og vi håber på fremtiden. At integrationen kan blive som en stærk knyttæve.«.

Ali: »Vi elsker Danmark 100 procent.«.

Ferhat kan ikke slippe Pia Kjærsgaard. Hun har aldrig vundet et valg. Hvorfor er det så hende, der bestemmer?

»Det er ikke helt rigtigt«, siger Løkke og kaster sig ud i et foredrag om demokratiets spilleregler.

Ferhat: »Jeg vil gerne invitere Pia Kjærsgaard herved. Så skulle jeg nedbryde hende. Psykisk. Fysisk.«.

»Nej, ikke fysisk«, siger Løkke. På vej til at blive vred.

»Fysisk. Hvis jeg fik lov til at ligge med hende i sengen.«.

»Rolig nu!«.

»Så skulle hun se, hvordan en indvandrers arbejder.«.

Løkke forsøger, men opgiver at holde masken. »Ha ha. Ha ha.«. Så vender han sig mod Politikens udsendte.

»Du er nødt til at rense nogle af hans citater. Ha, ha, ha, ha. Det kan Politikens læsere ikke tåle. Ha, ha, ha, ha.«.

For Ali har det været en god eftermiddag.

»Måske er det skuespil, men han virker som en fin fyr. Han er meget lyttende. Meget. Et øjeblik, da vi gik oppe i centeret, følte jeg, han var min ven.«.

»Det er sejt, at han kom. Han er cool. Lige meget hvad man sagde, så lyttede han«, mener Jakob. Ferhat er mest skeptisk. Løkke har en gang imellem skåret ham lidt af. Det er også tydeligt, at Løkke ikke køber hans store anklage mod det danske samfund. Andre gange har han fået statsministeren til at flække af grin.

»Jeg havde hørt, at han var god til at snakke uden om, og det synes jeg, han var. Fordi han møder op her, betyder det ikke, at man skifter holdning. Hans politik har altid været dårlig, og det vil den altid være. Han er blå, og de strammer hele tiden over for os. Selve personen, den måde, han er på, kan jeg godt lide. Men holdningerne kan jeg ikke lide.«.

Efter en god eftermiddag skal Løkke videre. Han glæder sig over, at de unge synes at have en vilje til at komme videre, selv om der er vanskeligheder forude. Han ser frem til mødet mellem de unge og erhvervslederne 4. januar. For de unge har problemer med at få arbejde, og erhvervslivet har behov for at få arbejdskraft. Hvis man kan bygge en bro hen over de plettede straffeattester, vil meget kunne nås.

»Og så glæder det mig, at der ikke er ret meget uenighed mellem os, når det handler om, hvordan vi skal undgå, at de små brødre ender i kriminalitet. Det kan godt være, at der var lidt klynk i noget af det, de sagde, men der er jo ofte det ved klynk, at der er et gran af sandhed i det«, siger han, inden han kører videre.

Men måske kommer han igen. For som han sagde, da nogle af drengene ytrede ønske om at se ham noget mere:

»Efter valget, så har jeg masser af tid måske. Så kan jeg komme hver dag måske. Det ved man aldrig.«.

olav.hergel@pol.dk

Se også indslaget fra Lars Løkke Rasmussens besøg i Askerød på www.politiken.tv

BOMBEOFOTOGRAF. Hovedparten af de fotografer, der var involveret i de hemmelige optagelser af atomprøvsprængningerne, lever ikke længere, og mange af dem døde af cancer for mange år siden. Ofte havde de end ikke beskyttelsesudstyr som det, der her bruges ved en prøvsprængning i Nevada-ørkenen i 1958. Foto: atomcentral.com